

Недостатньо захищені права інтелектуальної власності. Через це багато винахідників та інноваторів не хочуть працювати у державі, їх пропозиції не впроваджуються у реальне виробництво. Скоротилася кількість винахідників, прогресує еміграція вчених та винахідників.

Виходячи із усього вище вказаного можна зробити такі висновки: для зростання економіки треба впроваджувати на законодавчому рівні допомогу підприємствам; починати підтримувати вітчизняних винахідників та мотивувати їх на нові досягнення; запроваджувати реальну фінансову та інвестиційну допомогу підприємствам як з боку окремих осіб так і з боку держави; чітко контролювати діяльність підприємств, які отримують фінансову допомогу; налагоджувати банківських сектор та напрямляти його на підтримку розвитку і фінансування підприємств; залучати вітчизняних та закордонних інвесторів

Література:

1. Гуржій А.М., Каракай Ю.В., Петренко З.О. Інноваційна діяльність в Україні: монографія. – К. : УкрІНТЕІ, 2010. – 144 с.

2. Бояринова К. Фінансове забезпечення інноваційного розвитку України // Вісник Київського національного торговельно-економічного університету. – 2009. – №4. – С. 32-38.

3. Андрощук Г.О., Еннан Р.Є. Інноваційна політика Європейського Союзу // Наука та інновації. – 2009. – Т.5. – №5. – С. 85-97.

4. Опарін В.М. Фінанси (Загальна теорія) : навч. посіб. / В.М. Опарін. — 2-ге вид., доп. і перероб. – К. : КНЕУ, 2002. – 240 с.

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНИ: МОЖЛИВІ НАПРЯМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Хорова М.О.

Науковий керівник: Баюкатова С.А.

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Сучасні досягнення України в міжнародному вимірі конкурентоздатності економіки, рівня розвитку і особливо ефективності функціонування національної інноваційної системи є недостатніми для забезпечення сталого розвитку вітчизняної економіки, гарантованої національної безпеки, виходу в найближчій перспективі за рахунок економічного зростання на європейські стандарти життя українських громадян.

Теперішній стан наукової сфери України обумовлено довгостроковим негативним впливом загальноекономічних проблем, пов'язаних зі структурною деформованістю економіки країни, домінуванням в ній низько технологічних галузей і укладів, виробництв продукції з низьким рівнем доданої вартості, які об'єктивно малосприйнятливі до сучасних наукових досягнень.

У відношенні до науки здійснюється безперспективна політика «виживання» існуючого науково-технічного потенціалу замість його оновлення та якісного покращання для приведення у відповідність з потребами ринкової економіки. Отримана у спадок з радянських часів малоефективна система фінансування української науки за часи незалежності майже не змінилася, залишившись високо – залежною від державних коштів. Проте відбулося значне скорочення обсягів інвестування в науку як державою, так і підприємництвом.

Основною причиною неефективного проведення в Україні ринкових реформ є втрата державою важелів управління соціально-економічним розвитком країни. Ні на початку реформ, ні в ході їх проведення не були чітко визначені роль, функції і зміст відповідальності держави за стан країни, яка почала жити в кардинально нових капіталістичних ринкових умовах.

Відповідно до цих умов повинна змінитися і роль держави. Без негайного вирішення цієї проблеми неможливо досягти будь-яких успіхів на шляху прогресу. Ці зміни полягають у наступному.

По-перше, Україна, як в минулому Японія, Південна Корея, Китай та інші країни, які продемонстрували успішне зростання своїх економік, має відмовитись від покірливого слідування ринку розвинутих країн, використання якої консервує і навіть посилює роль України як сировинного придатку до розвинутих країн та постачальника за кордон дешевої робочої сили і жорстко гальмує інноваційний розвиток країни.

По-друге, Україна має раціонально використовувати всі ресурси і все національне багатство. Тільки за таких умов держава зможе ефективно впливати на розвиток економіки, забезпечувати і захищати інтереси кожного громадянина і суспільства в цілому.

По-третє, держава має всебічно підтримувати розбудову економіки на ринкових принципах, взявши при цьому на себе головну відповідальність за всеохоплююче загальне регулювання та стратегічне планування економічного розвитку і безпосередню підтримку інноваційного процесу.

По-четверте, держава має забезпечувати розвиток інтелектуального потенціалу нації.

Лише за таких умов трансформації ролі держави можливе перетворення України в сучасне інноваційне суспільство, в якому розвиток і зростання економіки відбуватимуться на основі використання потужних можливостей науки, технологій, інформації, підприємницької активності, що слугуватимуть в свою чергу зростанню рівня і покращанню якості життя кожного українського громадянина.

Економіка України зазнала величезних змін за роки незалежності, проте в структурному плані вона залишилася технологічно низькоукладною, в якій домінують галузі, що виробляють продукцію з низьким рівнем доданої вартості. Консервація застарілої структури виробництва України призводить до значних економічних втрат й унеможливорює його інноваційний розвиток.

Для подолання цієї проблеми треба збільшити кількість більш технологічних виробництв, частку підприємств, що впроваджують інновації та забезпечити умови для підвищення впливу інновацій на економічне зростання України. У свою чергу це приведе до зростання ВВП.

А це означатиме, що в країні корінним чином зміниться ситуація як в економіці, так і в суспільному житті.

Аналіз світового досвіду свідчить про пряму залежність рівня інноваційного розвитку країни від стану економічної нерівності населення. При перевищенні певного порогового значення нерівності інноваційний розвиток в країні стає неможливим. Найбільш небезпечними для існування країни ці прояви стають при досягненні відповідного порогового значення нерівності, який визначається співвідношенням доходів 20% найбільш багатих громадян і 20% найбідніших, що дорівнює 10:1. В Україні це співвідношення навіть перевищує критичне значення.

Вирішення цієї загальнодержавної проблеми потребує створення відповідного державного механізму забезпечення взаємовигідної для капіталу та трудящих взаємодії в сфері економічних відносин, справедливого розподілу доходів, враховуючи збалансованість інтересів різних груп суспільства і забезпечуючи при цьому високу ефективність використання капіталу. Зокрема, необхідно законодавчо унормувати достойну оплату праці і стимулювання зросту продуктивності та якості праці показників, як частина оплати праці у ВВП; частина заробітної плати в одиниці собівартості продукції; розмір гарантованої погодинної оплати праці. Вирішальне значення має досягнення розриву між мінімальними і максимальними доходами громадян на більш 1:5 (у 20-відсотковому вимірі). Виходячи з цього підвищиться довіра громадян до держави, а це складна комплексна проблема.

АНАЛІЗ ІННОВАЦІЙНОЇ АКТИВНОСТІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ ПІДПРИЄМСТВ

Шевердіна А.В.

Науковий керівник: Близнюк А.О., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Інноваційна діяльність підприємства є одним з найбільш важливих напрямків підвищення ефективності виробництва. Вона являє собою також потужний засіб виходу країни з кризи і забезпечує динамічно сталий розвиток економіки.

Ефективність діяльності будь-якого підприємства багато в чому залежить від того, наскільки вона адаптована до зовнішнього середовища, в якій мірі гнучкі, рухливі її структури, в якій мірі вона здатна до нововведень.

Дослідження процесів розвитку інноваційної діяльності економічних систем були і залишаються в центрі уваги вітчизняних і зарубіжних вчених-економістів і фахівців-практиків.